



Nasi orędownicy przed Bogiem Świąty jest opiekunem osób chorych oraz pracowników służby zdrowia. Czuwa nad pomyślnym przebiegiem operacji, pomaga w postawieniu trafnej diagnozy. Wstawia się też za osobami pracującymi w zawodach podwyższonego ryzyka, z tego powodu w sposób szczególny potrzebujących nadprzyrodzonej opieki. Udziela wsparcia w dramatycznych i niebezpiecznych sytuacjach strażakom, policjantom. Apostoł jest również orędownikiem życia małżeńskiego oraz rodzinnego. Znosi się do niego modlitwy o uzdrowienie relacji z bliską osobą, ocalenie rozpadającego się małżeństwa.

Jako bliski współpracownik Chrystusa św. Juda Tadeusz bardzo przejmuje się swoją misją i dlatego jest doskonałym opiekunem. Wstawia się przed Bogiem za ludźmi znajdującymi się w trudnych i rozpaczliwych sytuacjach. Dlatego też ten, kto z wiarą modli się do Świętego, na pewno dozna od niego pomocy. Nawet jeśli nie otrzyma tego, o co prosi, zostanie wzmocniony Bożą łaską, aby swój krzyż donieść do końca.

†

Jeden z najmniej znanych uczniów Chrystusa

Informacji o życiu Judy Tadeusza nie jest zbyt dużo. Wiemy, że urodził się w żydowskiej rodzinie w Paneas, mieście w Kanie Galilejskiej, dawnej Palestynie. Dorastał w tej samej miejscowości, co Chrystus. Jego ojciec, Kleofas, był bratem św. Józefa, cieśli i opiekuna Jezusa. Matka, Maria Kleofasowa, natomiast krewną Maryi. W Biblii była nazywana siostrą Najświętszej Panny, jednak przypuszcza się, że pokrewieństwo to mogło nie być tak bliskie. Juda Tadeusz był dzieckiem grzecznym i pobożnym. Od najmłodszych lat uczestniczył z

rodzicami w nabożeństwach w Synagodze. Miał doskonałą pamięć do modlitw, które często zapamiętywał wers po wersie. Podobnie jak wielu mu współczesnych ludzi z zawodu miał zostać farmerem.

Należał do grona 12 apostołów. W czasie ostatniej wieczerzy zadał Jezusowi pytanie: „Panie, cóż się stało, że nam się masz objawić, a nie światu?” (J 14, 22). Przebywał także na modlitwie razem

z dziesięcioma pozostałymi apostołami, Maryją oraz krewnymi i uczniami Jezusa, oczekując na przyście obiecanego Ducha Świętego (por. Dz 1, 13).

Dalsze losy Judy Tadeusza nie są dokładnie znane. Istnieją spore rozbieżności w zachowanych przekazach. Dotyczą one miejsc, w których apostoł miał przebywać, oraz sposobu zakończenia ziemskiego życia. Jako tereny jego działalności ewangelizacyjnej wymienia się Palestynę, Syrię, Mezopotamię, Persję, Armenię, Rosję, Arabię, Egipt i Libię. Według jednych źródeł umarł on śmiercią naturalną, według innych poniósł śmierć męczeńską (został ukrzyżowany, przepiłowany lub zakatowany pałą).

Czego możemy się nauczyć od św. Judy Tadeusza?

Święty jest dla nas przykładem prawdziwego ucznia Chrystusa. Zaufał Jezusowi całkowicie, poszedł za Nim. Ciągłe przebywał ze Zbawcą, otwierając się na Jego słowo i moc. A potem został apostołem niosącym ludziom Dobrą Nowinę i łaskę zbawienia. Czynił to odważnie i gorliwie, zatroskany losami swojej ojczyzny, z wiarą w pomoc Bożą, we wszystkim wielbiąc Wszechmocnego.

Ciekawe!

Wśród Apostołów dwaj mężczyźni mieli na imię Juda: Juda Tadeusz i Judasz Iskariota. Św. Juda miał przydomek Tadeusz. Oznacza on tyle, co „odważny” (Tadeusz od aram. tadda-śmiały). Imię Juda – „godny czci” (Juda od hebr. jada- chwalić, dziękować).

Z ust Świętego

„Wy zaś, umiłowani, budując samych siebie, na fundamencie waszej najświętszej wiary, w Duchu Świętym się módlcie i w miłości Bożej strzeżcie samych siebie, oczekując miłosierdzia Pana naszego Jezusa Chrystusa, które wiedzie ku życiu wiecznemu” (Jud 1, 20-21).

Wspomnienie liturgiczne

Kościół wspomina św. Judę Tadeusza 28 października. W tym dniu wierni, którzy pomodlą się przy jego relikwiach w bazylice św. Piotra w Rzymie, mogą otrzymać odpust zupełny (ustanowiony przez papieża Pawła III w 1548 roku).